

ОРЛИН ВАСИЛЕВ БЕЛОДРЕШКО

chitanka.info

В двора вече притъмня. А заедно с тъмнината се усили и студът. Децата едно по едно се прибраха в домовете си. Остана само Петко Петлето. Остана, защото не можеше да се раздели със своя нов приятел Белодрешко.

И вие да имате такъв приятел, и вие не бихте могли да се разделите с него.

Вместо очи той имаше две черни въгленчета.

Вместо нос — един щръкнал червен морков.

Вместо зъби — набучени в устата кибритени клечки.

А на главата — продупчена сламена шапка.

Как да се разделиш с такъв мил хубавец?

Но ето, че прозорецът на кухнята се отвори и Петко чу гласа на майка си:

— Петленце! Прибирай се веднага! Съвсем ще премръзнеш!

— Сега, мамо, сега! — отговори Петко.

Какво да направи наистина?

Грабна той своя красив приятел и го понесе към къщи. Отвори полекичка с лакът вратата, премина тихичко коридора и остави Белодрешко в килерчето под стълбата.

— Стой тука на цимента! — поръча му Петко Петлето. — Че вънка някое куче може да те събори. Или пък врабците ще ти изкълват носа. Цял ден ще си играем утре...

Всички се досещате, че Белодрешко нищо не рече на своя приятел. И какво би могъл да рече, когато Петко беше забравил да постави език в устата между кибритените клечки.

Петлето се прибра в кухнята. Изми се, вечеря на масата с домашните си и легна да спи. Но колкото и да беше уморен от играта през деня, той пак цяла нощ сънува как летят с Белодрешко в голямата шейна...

Пробуди се късно — чак в девет часа. И щом отвори очи рипна и затича надолу по стълбата.

— Къде отиваш бос? — викна подир него майка му. — Облечи се! Ще изстинеш!

— Сега!... Да видя само нещо...

След малко майката дочу силен плач. Тя остави каната с горещото мляко и сама затича надолу по стълбата.

А там — какво да види?

Целият килер пълен с вода. Сред водата стои Петко и плаче. Не плаче, а пищи:

— Къде е човекът ми-и?... Къде е човекът ми-и?...

— Кой човек, бе Петленце?

— Моят човек!... Белодрешко!... Аз снощи го оставих в килера! Оле-ле-е!... Котките са го изяли. Те са помислили, че е направен от сирене! Оле-ле-е! Излапали са го!

Синът плачеше, а майката се смееше:

— Котките, Петко, не ядат снежни човеци.

— А къде е той? Къде е той?

— Ето го къде е! — рече майката. — В локвата е потънал. Виж носа му!...

Едва сега Петко видя и моркова, и двете въгленчета, и сламената шапка, която плаваше из локвичката върху циментовия под на килера.

— Излизай, че ще изстинеш! И недей да плачеш. Друг човек ще си направиш. Върви да се облечеш.

Петко се облече, закуси и отвори вратата към градината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.